

Thing og saa megen Tillid og Maat i det andet, at det kan sætte sin Villie igjennem der. Det, det ærede Medlem forstaar ved Parlamentarisme, er, at Ministeriet kan støtte sig til Landstthinget og afvente den Tid, da Folkethinget gaar over til Landstthinget. Det vilde blive en ganske færeen Parlamentarisme, hvormed den almindelige Valgrets Betydning vilde falde bort. Heller ikke Bevillingsretten vilde det ærede Medlem angribe, men naar man misbrugte Bevillingsretten — og det var ikke det Thing, der stemte efter sin Overbevisning Ja eller Nei til en Bevilling, som skulde afgjøre det, men det ærede Medlem og hans ubekjendte Meningsfæller — naar et Thing, være sig Landstthing eller Folkething, efter sin Overbevisning stemte for eller imod en Bevilling, hvorved der fremkom en Bestemmelse i Finantsloven, som det ærede Medlem fandt var et Misbrug af Bevillingsretten, vilde han have Ret til at forrigere den. (Modsigelse). Saaledes forstod jeg dog det ærede Medlem, men disse indskrænkende Bestemmelser om Parlamentarisme og om Stillingen til Bevillingsretten, hvorefter de Enkeltte, som slutte sig til det ærede Medlem, og i hvis Navn han taler, kunne bestemme Balancen, kunne sige: Nu har dette eller hint Thing begaaet Misbrug af sin Bevillingsret, nu træde vi til, støttende provisoriske Foranstaltninger trods Grundlovens Bud, og det have vi Ret til at gjøre, fordi der er foregaaet et Misbrug — den Slags Bevillie eller Kierlighed til Bevillingsretten er efter min Formening noget betænkelig og lige saa lidt opmuntrende som det ærede Medlems Forhold til det, han kaldte Parlamentarisme. Jeg skal imidlertid ikke forbyde mig i Theorien overhovedet; det er ikke det, der for mig er det afgjørende. Man kalde det det One eller det Andet, Theorier have overhovedet Lidet at sige overfor faktiske Forhold. Det er mit Ønske, at vi maa være klare over, enige om det faktisk bestaaende Forhold og om, hvilke Konsekvenser, hvilke Følger det har og i sin Fortsættelse vil faae for Land og Rige, det er det Afgjørende. Vi ere nu enige om — det kan Ingen nekte — at dette Ministerium nu paa niende Samling møder for Folkethinget uden nogenstomhelst Forventning om at kunne udrette Noget, uden anden Udslat end, at ogsaa denne Samling med de 168 Rigsdagsmænds Kræfter og Tid og Øyst til Virksomhed skal spildes og odelægges, og Landets Interesser paa alle Omraader fræktes, fordi dette Ministerium mener, at

dets Krelse som Ministerium er det Vigtigste i Landet, og fordi der, saavidt jeg kan skjønne, ikke findes den Sag under Solsen, der har hoiere Betydning for det hoieste Ministerium end dets egen Maatstilling. Jeg sjaer fremdeles: er der en anden Forklaring, skal jeg være den Billigste til at agte derpaa. Det er det faktisk Bestaaende. Man har sagt, at det var vor Skyld, og man har paa en mærkelig Maade blandet mit Navn ind deri. Man har sagt, at jeg, hvortil flere Rigsdagsmænd sluttede sig, da vi begyndte denne Valgperiode, havde sagt, at Alt skal visne i dette Ministeriums Haand. Nei, det har jeg ikke sagt. Tværtimod, jeg vil sige, at det ogsaa vilde have glædet mig, om det meget ærede Ministerium kunde have faaet et frugtbart Resultat braat til Weie selv efter 1877 og 81. Men Betingelsen derfor maatte jo være, at Ministeriet havde skiftet politisk Sindelag og frembraat Korfslag, udarbejdede i den Mand og med Folkets Krav og Ønsker for Die, saa at en frugtbart Samvirken havde været mulig. Men det var dog næppe at forudsætte, at det vilde ske, at Ministeriet i den Forstand skulde have skiftet Sind og erkjendt, at det var gaaet paa feile politiske Weie tidligere, og begyndt i 1881 paa en anden Maade. Havde Ministeriet, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt, skiftet sig anderledes til dette Thing og saa fremsat sine Forslag, udarbejdede fra en Thinget imodkommende Tanteaang, havde det tilvisse kunnet faae Folk til at arbejde, thi da havde det derigjennem givet Bevis paa en anden Opfattelse af den politiske Stilling. Men en saadan politisk Omvendelse kunde dog Ingen med Grund vente, og derfor maatte enhver erfaren Politiker sige, som jeg for 2 Aar siden sagde, at Alt eller saa aodt som Alt vil visne i Ministeriets Haand. Jeg udtrykte mig netop saaledes efter Rigsdagsstidenden for 1881—82: „Der er utvivlsomt Ingen enten i eller udenfor denne Sal, hvilket Parti han end tilhører, som for Nuor tror, at det nuværende Ministerium vil udrette Lidet ved sin fortsatte Forbliven ved Regjeringen end at bevirke Guld af Tid og Kræfter og muligen at vække stor Strid og Uenighed mellem Landets Borgere paa det politiske og paa andre Omraader.“ Jeg bad den høitærede Conseilspræsident om, hvis der eksisterede andre Udslater for hans Forbliven, han da ikke vilde forkynde os dem og give os Grunde til den; men han gjorde det ikke, og det var ganske naturligt. Men deraf, mine Herrer, kan ikke udledes, at vi ere Skyld i den Stilling, vi have faaet, den har Ministeriet anviset os. Nu staar vi ved den 3die